

WSPOMNIENIE

PROF. DR HAB. MED. MARIA MAŁGORZATA SIWIAK-KOBAYASHI

24.03.1943 roku Wasiliski koło Grodna — 29.07.2020 roku Warszawa

Profesor dr hab. Maria Małgorzata Siwiak-Kobayashi była lekarzem psychiatrą, psychologiem i psychoterapeutą. Studia medyczne ukończyła w 1966 roku w Lublinie. W 1969 roku uzyskała również stopień magistra psychologii na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Od 1969 roku pracowała w Klinice Nerwic Instytutu Psychiatrii i Neurologii, stworzonej i kierowanej przez profesora Stefana Ledera. W 1975 roku obroniła rozprawę doktorską „Zmiany w stanie klinicznym a modyfikacja niektórych postaw pacjentów leczonych w Klinice Nerwic”. W 1990 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego na podstawie dorobku naukowego i monografii „Rozpacz i drżenie” (opublikowanej po polsku, japońsku i angielsku w tym samym roku). W 2008 roku otrzymała tytuł profesora nauk medycznych.

Działalność kliniczna i naukowa Profesor Marii Małgorzaty Siwiak-Kobayashi związana była przede wszystkim z Kliniką Nerwic Instytutu Psychiatrii i Neurologii, w której pracowała całe życie, z dwiema krótkimi przerwami. W latach 1982–1984 pracowała w Klinice Psychiatrii na Uniwersytecie w Oxfordzie, zaś w latach 1986–1989 była kierownikiem Zakładu Psychologii Medycznej i Psychoterapii Centrum Szkolenia Podyplomowego, który zorganizowała i który mieścił się na terenie Instytutu Psychiatrii i Neurologii w Warszawie. Od 1990 roku do czasu odejścia na emeryturę w 2014 roku była kierownikiem Kliniki Nerwic Instytutu Psychiatrii i Neurologii.

Profesor Maria Małgorzata Siwiak-Kobayashi opublikowała dziesiątki prac naukowych dotyczących empirycznych danych mówiących o procesie psychoterapii i jej efektach, o psychoterapii poznawczej i jej zastosowaniu w różnych kulturach, a także dwie monografie: „Rozpacz i drżenie” — dotyczącą badań transkulturowych nad poznawczymi aspektami zespołów depresyjnych i lękowych oraz „Cognition and Emotion”, wydaną przez Brown Publishing, Oxford 1994 — dotyczącą zależności między procesami poznawczymi i emocjonalnymi. Jest autorką bardzo wielu rozdziałów i artykułów w podręcznikach i czasopismach z zakresu psychiatrii, psychologii i psychoterapii.

Profesor Maria Małgorzata Siwiak-Kobayashi bardzo aktywnie brała udział w upowszechnianiu psychoterapii jako metody leczenia zaburzeń zdrowia psychicznego. Od początku wprowadzenia szkolenia dla psychoterapeutów uczestniczyła jako prowadząca zajęcia w dziesiątkach szkoleń organizowanych przez profesora Stefana Ledera i zespół Kliniki Nerwic, a potem sama je organizowała, w tym między innymi w Sopocie wspólnie z Pracownią Pomocy Psychologicznej dla Dzieci i Młodzieży — co wielu profesjonalistom z Pomorza i okolic ułatwiało odbywanie szkolenia specjalistycznego w psychoterapii.

Była niezwykle aktywna w pracach organizacyjnych na rzecz psychoterapii i psychoterapeutów. Była członkiem Zarządu Sekcji Naukowej Psychoterapii Polskiego Towarzystwa Psychiatrycznego, a w latach 1993–1996 Przewodniczącą Zarządu tej Sekcji. Aktywna także we współpracy z psychoterapeutami z innych krajów — w latach 1994–2014 była członkiem Zarządu Międzynarodowej Federacji Psychoterapii (IFP).

Profesor dr hab. Maria Małgorzata Siwiak-Kobayashi to wybitna specjalistka w dziedzinie psychoterapii, badaczka poszukująca czynników warunkujących występowanie zaburzeń, zwłaszcza depresyjnych i lękowych, sposobów czynienia psychoterapii bardziej skuteczną w ich leczeniu, badaczka przekształcająca osiągnięcia naukowe w dziedzinie psychoterapii na praktyczne doskonalenie metod klinicznych. Sama nigdy nie przestała być klinicystą i nauczycielem psychoterapii. Cały czas pracy w Klinice Nerwic był dla Niej czasem pracy z pacjentami, doskonaleniem pracy klinicznej własnej i innych pracowników kliniki. Pracowała również jako lekarz psychiatra i psychoterapeuta z uchodźcami z Czeczenii. Do końca życia leczyła pacjentów i wspomagała rozwój psychoterapii kolegów superwizorów, prowadząc grupę samoszkoleniową.

Żona znanego japońskiego sławisty prof. Masanari Kobayashi, matka trojga dzieci: Jana, Adama i Ewy.

Dla nas, kolegów i przyjaciół, zapewne także dla wielu psychoterapeutów, z którymi spotkała się w różnych okolicznościach, będzie stanowić doskonały wzór, jak łączyć praktykę kliniczną z pracą naukową, jak doskonalić metody szkolenia w psychoterapii i rozwijać psychoterapię. Będzie stanowić wzór, jak być psychoterapeutą partnerem dla poszukujących pomocy pacjentów.

Czesław Czabała
Celina Brykczyńska